

4°. de methode van KUTNER van spoelen onder druk: een korte NÉLATON's katheter wordt ongeveer 4 cM. in de urethra gebracht, deze om den katheter dichtgedrukt en met de handspruit stootsgewijze, onder krachtigen druk een kleine hoeveelheid vloeistof in de urethra gespoten; daarna loslaten van de urethra, zoodat de vloeistof kan wegloopen, dan weer dichtdrukken enz. enz. Het principe van deze wijze van spoelen is, dat door het plotseling vullen van de urethra de sphincter externus zich reflectorisch contraheert, de vloeistof-golf doet terugstroomen en door de nu optredende spanning in de urethra alle plooien verstrijken en het medicament op alle deelen van het slijmvlies kan inwerken, tot zelfs in de lacunen van MORGAGNI indringen. Deze spanning zou bij de andere methoden van spoelen niet optreden en dit beschouwt SCHENCK dan ook als het essentiële verschil en is de reden waarom hij aan de methode van KUTNER den voorrang toekent.

Als spoelvloeistof wordt gebruikt: zilvernitraat 5—40 cM³ van een 1 pCt. oplossing op 50 cM³ aq. destill.

Ten slotte beschrijft hij 30 gevallen: korte anamnese en status praesens, in verscheidene gevallen met vermelding van het endoscopisch, in alle van het mikroskopisch onderzoek; dan verloop der behandeling onder voortdurende microscopische contrôle. Wat de resultaten betreft is het te betreuren, dat Schrijver niet vermeldt het endoscopisch onderzoek na afloop der behandeling en niet opgeeft den duur van de genezing na staking der spoelingen (i. e. de duur van het wegblijven der „vezels”) en vooral van het tijdstip van den dag, waarop de urine gecontroleerd werd en hoeveel tijd er verlopen was tusschen contrôle-mictie en de laatste mictie daarvoor.

Alhoewel ik niet geloof, dat deze methode, evenmin als de vele andere in alle gevallen genezing brengen zal, is zij toch voor bepaalde gevallen (wanneer alleen het slijmvlies ziek is) rationeel en mag men dan ook een goed resultaat verwachten. Door haar eenvoud en gering instrumentarium zal zij zeker (waarop ook Schrijver wijst) vele artsen-niet-specialisten welkom zijn in den strijd tegen een hardnekkige aandoening (Ref).

RCHELL.

INGEZONDEN.

POLYDACTYLIE.

Geachte Redactie!

Het komt mij voor, dat Prof. BOLK te hard oordeelt, wanneer hij de voorstanders van een andere opvatting dan de zijne in zake de questie van de aangeboren afwijkingen „verstokt” noemt.

Voor velen heeft het argument van de hereditieit minder waarde, omdat: 1° dit slechts betrekking heeft op één groep van gevallen, waarnaast een

andere groep staat, waarin de polydactylie niet erfelijk voorkomt; 2°. omdat de hereliteit zich soms in een zeer atypischen vorm vertoont, zoodat geen reproductievermogen van het stamtype zich openbaart, doch veeleer een aangeboren vatbaarheid voor schadelijke invloeden; een moeder heeft bijv. een aangeboren dorsale duimluxatie, een der kinderen heeft een rudimentairen duim, een ander heeft een defekt van den radius en een derde vertoont polydactylie.

De argumenten, die men aanvoert voor het uitwendig moment van de polydactylie zijn:

1°. Dat naast deze groeistoornis het individu soms afwijkingen vertoont, die overeenkomst hebben met bekende foetale groeibelemmeringen, bijv. polydactylie in gezelschap van ectrodactylie.

2°. Dat experimenteel aangetoond is, dat onder traumatische invloeden weefselverdubbeling kan ontstaan; neem bijv. uit een ficus elastica het eindblad weg, en er ontstaat een dubbele stam, breek een aurocoria doormidden en er vertoonen zich twee knoppen, de eene loot groeit uit tot een stam, de andere knop blijft in rudimentairen staat.

BARFURTH verkreeg bij amphibiën in larve-toestand regeneratie na amputatie, soms kwam het tot overdadige reproductie, polydactylie.

TORNIER kliefde de phalangen bij amphibiën. Was de splinging niet zuiver mediaan, dan nekrotiseerde het eene stukje en genas de andere helft tot een normalen teen, werd echter in de middenlijn gekliefd, dan regeneerde de gehalveerde phalanx en de vinger werd vorksgewijs vertakt.

Het zijn niet alleen de terminale deelen, die het vermogen hebben zich te verdubbelen; BORN heeft een larve frontaal doorgesneden en de twee helften met elkaar in aanraking gebracht, na de genezing bevatte het eene oog, waarvan het oogblaasje door het mes getroffen was, twee lenzen. SCHÜLZE heeft kikvorscheieren tusschen twee glazen platen gefixeerd en, nadat de eerste deeling had plaats gehad, de platen omgekeerd; er ontstonden dubbelmonstra, waarvan de anatoom te Breslau, Prof. BORN, getuigde: „Diese schliessen sich aber den natürlichen Doppelbildungen an, sie sind nur absichtlich hervorgerufen, während die von der Natur gelieferten — scheinbar! — spontan auftreten”.

Eerst dan heeft men het recht te besluiten, dat het externe mechanische moment als oorzaak van polydactylie als ondoeltreffend moet ter zijde gesteld worden, wanneer bewezen is, dat wij met een biologisch en geen pathologisch verschijnsel te doen hebben. Dit bewijs kan ik in de verhandeling van Prof. BOLK niet vinden.

„Welk antwoord zal de aanhanger van de amniondradentheorie geven op de vraag, waarom bij splinging spiegelbeeldvormen ontstaan?” zegt Prof. BOLK.

Het antwoord zal m. i. zijn, dat waarschijnlijk in die gevallen geen splinging heeft plaats gehad, maar een overdadige regeneratie na verwonding.

En hiermede meen ik aangetoond te hebben, dat een andere meening dan die Prof. BOLK voorstaat, ook recht van bestaan heeft.

Hoogachtend,

Haarlem, Maart 1904.

C. W. J. WESTERMAN.